

РЕШЕНИЕ

№ 3026

гр. С., 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря П. Н. Н.
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело № 20231110138122 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от „Т. С.” ЕАД срещу Б. Б. П. и Б. Б. П., с която са предявени субективно и обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищцовото дружество твърди, че с ответниците са в облигационно правоотношение, възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане по отношение на топлоснабден имот с адрес гр. С., ул. „Х.“ № 62 - 64, вх. Б, ет. 4, ап. 11, аб. № 35****. Поддържа, че съгласно тези ОУ е доставял на ответниците в качеството им на ползвател на имота за процесния период топлинна енергия, за която не е заплатена дължимата цена. Иска се от съда да постанови решение, с което да **осъди** ответниците да му заплатят следните суми: ответникът **Б. Б. П.** – сумата от **397,47 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **м.05.2019 г. – м. 04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **07.07.2023 г.** до изплащане на вземането, сума в размер на **141,93 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 30.05.2023 г.**, сума в размер на **15,02 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **м.08.2020 г. – м. 04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **07.07.2023 г.** до изплащане на вземането, както и сумата в размер на **3,65 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия,

начислена за периода от **15.09.2020 г. до 30.05.2023 г.**; ответникът **Б. Б. П.** - сумата от **397,47 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **м.05.2019 г. – м. 04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **07.07.2023 г.** до изплащане на вземането, сума в размер на **141,94 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 30.05.2023 г.**, сума в размер на **15,01 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **м.08.2020 г. – м. 04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **07.07.2023 г.** до изплащане на вземането, както и сумата в размер на **3,65 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 30.05.2023 г.**

Ответникът **Б. Б. П.** в срока по чл. 131 ГПК е подале отговор на исковата молба, в който заявява, че не оспорва наличието на облигационно правоотношение с ищеца, като навежда довод за погасяване на процесните суми в рамките на исковото производство, поради което моли претенциите да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Третото лице помагач на страната на ищеца „Директ“ ЕООД не изразява становище.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По исковете с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ:

Основателността на предявените иски за установяване, че ответникът дължи претендираната цена по договор за продажба на доставена топлинна енергия и за дялово разпределение се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, извършена от ищеца реална доставка на топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, изискуемост на задължението за плащане на продажната цена. Съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца е установяване на горните предпоставки при условията на пълно и главно доказване. **Липсата на една от предпоставките води до неоснователност на претенцията.** В случай, че ищецът установи посочените по-горе обстоятелства, ответната страна следва да докаже опровергаващия довод за неизпълнение факт – точно във времево и количествено отношение изпълнение на задължението за плащане на потребената топлинна енергия за процесния период.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че исковете са неоснователни. Съображенията за това са следните:

Първото релевантно по делото обстоятелство касае установяване на наличието на облигационно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия.

Правната регламентация на правоотношението по продажба на топлинна енергия се съдържа освен в общата уредба по чл. 183 и сл. Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), още в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ). Съгласно последния

правоотношението по продажба на топлинна енергия е договорно, сключвано при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) - чл. 150, ал. 1 ЗЕ. Предвидена е писмена форма на договора, която не е форма за действителност, а за доказване. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 ЗЕ), в отклонение от правилото на чл. 16, ал. 1 ЗЗД.

Характерна особеност за правоотношението по продажба на топлинна енергия е обстоятелството, че за възникването на договорната връзка не е необходимо изрично волеизявление, като същото следва по силата на законовата презумпция на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, в приложимата за процесния период редакция, съгласно която всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти/потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Следователно, за да се приеме, че ответната страна има качеството потребител на топлинна енергия, то достатъчно е да се установи, че същата е собственик/ползвател на недвижим имот и е налице решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване **са подразбирани клиенти** на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В константната и задължителна съдебна практика безпротиворечиво е изведено, че изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие, не е изчерпателно. Клиенти (потребители) на топлинна енергия могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а, пар. 1 ДР от ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. В този смисъл са мотивите към т. 1 от Тълкувателно решение № 2/17 г. по т. д. № 2/17 г. на ОСГК на ВКС.

Въз основа на така очертаната нормативна уредба, в случая съдът приема за установено първото правнорелевантно обстоятелство – наличието на облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия между страните по делото.

С доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 вр. чл. 153 ГПК като

безспорно и ненуждаещо се от доказване между в отношенията между ищеца и ответницата са отделени следните обстоятелства: че ответниците са собственици на процесния имот при сочените квоти по $\frac{1}{2}$ ид.ч., че същият е топлоснабден през релевиращия период, както и че количеството и стойността на доставената до същия топлинна енергия са на посочената в исковата молба стойност.

С оглед наведените доводи от ответника, който заявява, че не оспорва иска, признава същия по основание и размер и навежда доводи за извършено плащане в хода на процеса, то съдът намира за установени като безспорни всички правопораждащи факти от описания фактически състав.

Исковете за мораторна лихва, начислена върху възнаграждението за дялово разпределение, следва да се отхвърлят като неоснователен по следните съображения:

Макар по делото да се установи наличието на главен дълг, не е доказана втората предпоставка за уважаване на иска, а именно – моментът, от който ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума. Това е така, тъй като по делото не са ангажирани от ищеца доказателства, от които да се установява какъв е бил уговореният срок за плащане на услугата дялово разпределение, за да може да се определи от кой момент ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума за дялово разпределение, респ. ако не е бил уговорен такъв срок, то не са ангажирани от ищеца доказателства за отправена и получена покана от ответника (арг. от чл. 84, ал. 2 ЗЗД).

По изложените съображения, исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД срещу всеки от ответниците за сумата от **3,65 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 30.05.2023 г.**, следва да се отхвърлят като неоснователни.

От представеното доказателство за плащане – фискален бон, се установява, че е заплатена сума в общ размер от 1208,87 лв., от които главница в общ размер от 824,99 лв., мораторна лихва в размер на 291,17 лв., съдебни разноси в размер на 60 лв. и законна лихва в размер на 32,71 лв.

Изявлението на ищеца за заплащане в хода на производството на претендираните суми е подкрепено от представените по делото от ответната страна писмени доказателства за заплащане в полза на ищеца на суми, като същото следва да се съобрази от съда като новонастъпил факт. С оглед становището на ищеца, имащо характера на признание на неизгоден факт и ползващо се с висока доказателствена стойност, на основание чл. 235, ал. 3 ГПК сумите предмет на процесните искове за главници и за мораторна лихва върху главницата за реално доставена топлинна енергия следва да се приемат като погасени поради извършено плащане в хода на процеса, респективно исковете като неоснователни следва да се отхвърлят. Плащането, макар извършено от единия ответник, се ползва с погасителен ефект и по отношение на исковете срещу другия ответник, доколкото паричните задължения не са такива с оглед личността.

По разноските:

Предвид отхвърляне на исковете поради плащане в хода на процеса, при което същите са признати за доказани по основание и размер, разноси следва да се присъдят в полза на ищеца. Същият претендира единствено такива за юрисконсултско

възнаграждение, доколкото сочи, че останалите разноски са погасени с извършените плащания. С оглед обстоятелството, че исквете за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение се отхвърлят като неоснователни, платеното за погасяване на това задължение, следва да бъде приспаднато от дължимите от ответниците разноски. На ищеца следва да се признае вземане за юрисконсултско възнаграждение в общ размер на 100 лв., определено на основание чл. 78, ал. 8 ГПК по реда на чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, като с оглед извършените плащания, следва да се присъди остатъкът от дължимата сума съразмерно на уважената част от исквете – или сумата от 92,12 лв.

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** срещу Б. Б. П., ЕГН ***** осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **397,47 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **м.05.2019 г. – м. 04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **07.07.2023 г.** до изплащане на вземането, сума в размер на **141,93 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 30.05.2023 г.**, сума в размер на **15,02 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **м.08.2020 г. – м. 04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **07.07.2023 г.** до изплащане на вземането, **като погасени чрез плащане в хода на процеса**, както и за сумата в размер на **3,65 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 30.05.2023 г.**, **като неоснователен**, които суми се отнасят до имот с адрес гр. С., ул. „Х.“ № 62 - 64, вх. Б, ет. 4, ап. 11, аб. № 35****.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** срещу Б. Б. П., ЕГН ***** осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **397,47 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **м.05.2019 г. – м. 04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **07.07.2023 г.** до изплащане на вземането, сума в размер на **141,93 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 30.05.2023 г.**, сума в размер на **15,02 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **м.08.2020 г. – м. 04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **07.07.2023 г.** до изплащане на вземането, **като погасени чрез плащане в хода на процеса**, както и за сумата в размер на **3,65 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 30.05.2023 г.**, **като неоснователен**, които суми се отнасят до имот с адрес гр. С., ул. „Х.“ № 62 - 64, вх. Б, ет. 4, ап. 11, аб. № 35****.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПСБ. Б. П., ЕГН ***** и Б. Б. П., ЕГН ***** да заплатят на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** сумата в общ размер от **92,12 лв.** (при условията на разделност, или всеки по 46,06 лв.), представляваща разноси по делото.

Решението е постановено при участието на „Директ“ ЕООД като трето лице – помагач на страната на ищеца.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2 – седмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на ответниците на адрес гр. С., кв. Бояна, ул. „Подграмада“ № 2а.

Съдия при Софийски районен съд: _____